

RECENSIE

LISBETH GRUWEZ DANCES BOB DYLAN VOETVOLK

★★★★☆ DANS

4 DECEMBER 2015 - THEATER KIKKER, UTRECHT - SPEELLIJST

ELKE SONG EEN ANDER KARAKTER

Door Marcelle Schots gepubliceerd 7 december 2015

Bij de voorstelling *Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan* wordt opnieuw zichtbaar hoe elk idee dat Lisbeth Gruwez in lichaamstaal vat beklijft. Het concept van de voorstelling is eenvoudig en ligt al in de titel besloten. Op een draaitafel worden songs van verschillende lp's gedraaid door Maarten Van Cauwenberghe terwijl Gruwez danst. Niet alles ligt vast, een enkel nummer komt als een verrassing. De setting is intiem. Terwijl het publiek de zaal van Theater Kikker inloopt, zit danseres Gruwez al op de rand van de draaitafel. De zwarte dansvloer, omrand door doeken, glimt als een lakschoen en zal later haar silhouet reflecteren.

Melancholisch en hees klinkt de stem van Bob Dylan in *Blind Willie McTell*. Gruwez staat voorover gebogen, haar voeten een stukje uit elkaar. Zij lijkt de emoties van deze blues eerst met haar lichaam te absorberen. Vanuit korte hoofdbewegingen krijgen de klanken even later greep op haar schouders. Haar gezicht is aan het zicht onttrokken en dat blijft zo, als ze later haar hoofd opricht houdt zij een hand voor haar ogen. Tegenover deze blues, zwanger van emoties, zijn de bewegingen van Gruwez eenvoudig, maar uiterst geconcentreerd. Pas als Bob Dylan zwijgt, geeft zij zich voluit over en komt haar hele lichaam in beweging, het zijn nog erupties.

Tijdens Dylans *Ballad of Hollis Brown* heeft het beklemmende en uitzichtloze bestaan aan de ondergrens van de samenleving een vertaalslag in een doorgaande cirkelbeweging. Gruwez lijkt gevangen op een plaats. Terwijl zij draait als een derwisj komt een sterk geladen energie vrij. Een abrupte stop doorklieft het patroon, net als de onverwachte wending in de tekst waarin Hollis Brown een einde maakt aan zijn situatie. Maar als zij eenmaal weer rondwentelt blijft Gruwez ook in stilte doorgaan. Net zoals Dylan de dood van de een als begin van het leven van een ander bezingt.

Zo krijgt de ziel van elke song een ander karakter in de dans van Gruwez. Of ze zich nu aan een eenvoudige repetitieve beweging op een plaats overgeeft of juist voluit danst en de ruimte gebruikt. Ze put voor haar persoonlijke interpretatie uit verschillende registers, maar iedere beweging is tot in de kern doordacht en trefzeker. Naast de sombere thematiek kan er ook vrijheid, hoop of schoonheid uit spreken. En ondanks dat zij volledig opgaat in de muziek, verliest zij het contact met de toeschouwers niet. Er ontstaat een mooie balans met de wereldberoemde muziek van de songwriter en de persoonlijke fysieke vertaling van Gruwez, die qua intensiteit niet voor elkaar onderdoen. Je hoeft geen fan of kenner van Bob Dylan te zijn voor *Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan*. Met haar kracht trekt Gruwez je wel mee.

Foto: Klaartje Lambrechts

@Theaterkrant 2015

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de

ELDERS

Nog geen andere recensies

VERWANTE ARTIKELEN

- AH/HA
- [It's going to get worse and worse and worse, my friend](#)

TAGS

[Lisbeth Gruwez](#), [Maarten van Cauwenberghe](#), [Theater Kikker](#)

